

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. J. Zemkovej PhD., v právnej veci žalobcu: **K.-G. spol. s r.o.**, K., zastúpený Advokátskou kanceláriou M. a P., s.r.o., B., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ul. č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/10258-64513/2007/999523-r zo dňa 17.08.2007, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S 121/2007-64 zo dňa 13.11.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S 121/2007-64 zo dňa 13. novembra 2008 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom č.k. 6S/121/2007-64 zo dňa 13.11.2008 Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/223/10258-64513/2007/999523-r zo dňa 17.08.2007, ktorým žalovaný zmenil dodatočný platobný výmer vydaný Daňovým úradom Kráľovský Chlmec dňa 12.04.2007 pod č. 738/230/897-6138/07/Kaş, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel z dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie 2003 v sume 11 868 750,-- Sk (393 970,33 €).

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a po oboznámení sa s obsahom žaloby, ako aj s administratívnym spisom žalovaného a správcu dane dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná.

Zo skutkového stavu zisteného žalovaným podľa krajského súdu vyplynulo, že Daňový úrad Bratislava VI vykonal podľa § 15 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov, v znení neskorších predpisov, ďalej len zákon č. 511/1992 Zb. u žalobcu kontrolu dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie 2003 za účasti konateľky žalobcu A. K.. Z vykonanej kontroly správca dane zistil, že žalobca zaúčtoval do nákladov dodávateľské faktúry č. 2003194, 2003463, 2003567, 2003190 a 2003456 vystavené spoločnosťou S., s.r.o., K., IČO: X., na základe zmluvy č. 2/2003 o zbere negrafických dát v databáze TEPLYN a digitálne spracovanie podkladov elektrických vedení zo dňa 08.03.2003. Z výsledkov šetrenia vykonaného dožiadaným Daňovým úradom Košice II, ako aj z uznesenia Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach č. ČSV: KRP-137/OEK-KE-2004 zo dňa 29.09.2006 bolo zistené, že spoločnosť S., s.r.o., od jej zápisu do obchodného registra až do doby vykonávania funkcie konateľov spoločnosti M. N. a J. B., do 20.01.2004 nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť, nemala žiadnych zamestnancov a boli vystavené len fiktívne faktúry. Žalobca nikdy nebol obchodným P. spoločnosti S., s.r.o., keďže táto nikdy nevykonávala podnikateľskú činnosť a zdaniteľné plnenia medzi spornými spoločnosťami sa neuskutočnili. Správca dane pri kontrole dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie II. a III. štvrtrok 2003 zistil, že sporné faktúry mal daňový subjekt síce zaúčtované vo svojom účtovníctve, ale práce za služby zabezpečoval prostredníctvom subdodávateľov a daň na vstupe neuznal v plnej výške. Žalobca zaúčtoval do daňových nákladov aj odberateľské faktúry č. 2003514, 2003457, 2003515, 2003568, 2003637, 2003639, 2003710 a 2003193 v sume 24 971 070,-- Sk, t.j. 828 887,67 € od dodávateľa J. N. – T., K., vystavených na základe zmluvy č. 2/2003 o zbere negrafických dát v databáze TEPLYN a digitálne spracovanie podkladov elektrických vedení zo dňa 03.01.2003.

Z vyššie uvedeného dožiadania správca dane zistil, že daňový subjekt J. N. – T. s príslušným správcom dane nespolupracuje, nepreberá zásielky, nepodal daňové priznanie za rok 2003, čísla bankových účtov uvedené na sporných faktúrach a nahlásených správcovi dane nie sú totožné, a J. N. sa na adrese svojho trvalého bydliska už sedem rokov nezdržiava.

Ďalej žalobca zaúčtoval do daňových nákladov dodávateľské faktúry č. 031001 a 200311001 na sumu 9 184 750,-- Sk t.j. 304 877,85 € od A., s.r.o., P. (do 21.11.2005 C., s.r.o., B.), vystavené na základe zmluvy č. 2003-01 o digitálnom spracovaní analógových mapových odkladov elektrických vedení nízkeho napätia a zbere grafických dát plynárenských zariadení v správe S., a.s., do prostredia softvéru TEPLYN.

Z výsledkov dožiadania vykonaného príslušným správcom dane vyplynulo, že sídlo spoločnosti je byt konateľa M. I., ktorý sa na tejto adrese nezdržiava a fakticky ani nebýva, so

správcom dane nekomunikuje. Jediným konateľom spoločnosti v období od 03.07.2003 do 18.05.2006 bol T. B., bytom Č..

Správca dane opakovane neúspešne predvolával T. B., žiadal jeho predvedenie policajným orgánom a vypočutie miestne príslušným daňovým úradom. Do zápisnice o ústnom pojednávaní konanom na Daňovom úrade Šamorín dňa 11.09.2006 T. B. uviedol, že doklady o spoločnosti A., s.r.o., už nemá, pretože ich pri prepise firmy odovzdal v Bratislave, pričom si už nepamätá, kde presne sa tak stalo. Ďalej uviedol, že zamestnancov nemal a faktúry nevystavoval. Pre spoločnosť K.-G., spol. s r.o. prekreslieval elektrické trasy cez program v počítači, rokoval vždy s konateľom p. A., avšak tieto práce preukázať nevedel.

Na základe týchto zistení správca dane v protokole o kontrole zo dňa 14.03.2007, č. 801/320/17566/07/Bart konštatoval, že na strane žalobcu došlo k porušeniu ustanovení § 23 ods. 1, ods. 3 a § 24 ods. 1 zák. č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov, ďalej len zákon č. 366/1999 Z.z. a to tým, že si daňový subjekt uplatnil v daňových nákladoch 15 dodávateľských faktúr vystavených spoločnosťou S., s.r.o., K., dodávateľom J. N. – T., K. a spoločnosťou A., s.r.o., B., v celkovej sume 47 475 290,-- Sk, t.j. 1 575 890,92 € s priamym dopadom na zníženie základu dane o túto sumu.

Daňový úrad Kráľovský Chlmec, ako miestne príslušný správca dane podľa § 3 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, v nadväznosti na ods. 12 cit. zákonného ustanovenia, vyrubil žalobcovi dodatočným platobným výmerom č. 738/230/897-6138/07/Kaş zo dňa 12.04.2007 rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roka 2003 v sume 11 868 750,-- Sk, t.j. 393 970,33 €.

Žalovaný ako odvolací orgán napadnutým rozhodnutím zmenil dodatočný platobný výmer tak, že upravil daň zistenú daňovou kontrolou zo sumy 12 255 750,-- Sk na sumu 9 572 724,-- Sk a rozdiel dane znížil o 2 296 026,-- Sk zo sumy 11 868 750,-- Sk na sumu 9 572 724,-- Sk, pretože po posúdení skutkového stavu dospel k záveru, že v prípade fakturovaných prác dodávateľom A., s.r.o., neboli správcom dane zistené čo najúplnejšie všetky skutočnosti preukazujúce nevykonanie fakturovaných prác dodávateľom a následné neoprávnené zaúčtovanie dodávateľských faktúr č. 031001 vo výške 122 540,33 € (3 691 650,--Sk) a č. 200311001 vo výške 182 337,52 € (5 493 100-- Sk).

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca uvádzajúc, že rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu sú nezákonné, pretože vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia a nedostatočne zisteného skutkového stavu, čo robí napadnuté rozhodnutia nejasnými a nezrozumiteľnými a žalovaný svojim rozhodnutím a postupom ukrátil žalobcu na jeho právach.

Súd sa v napadnutom rozhodnutí podľa žalobcu veľmi jednoducho a paušalizovane vysporiadal s námietkami žalobcu o porušení základných princípov právnej istoty, legality zdanenia a základných ústavných práv žalobcu, podrobne zmienených v žalobe.

Nevysporiadal sa s námietkou žalobcu, že žalovaný vo svojom rozhodnutí vôbec nezdôvodnil, aké skutkové okolnosti mal za preukázané, na základe akých vykonaných dôkazov ustálil skutkový stav, ako dôkazy hodnotil, pretože v rozhodnutí žalovaného absentuje takéto zdôvodnenie uznania časti fakturovaného plnenia ako daňového výdavku a naopak neuznania zvyšnej časti, z ktorého dôvodu má žalobca za to, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Žalobca má za to, že súd nesprávne vyhodnotil ním namietané porušenie práva daňového subjektu na zistenie, čo tvorí obsah spisu, pričom uviedol, že takéto jeho právo bolo porušené, keď mu dňa 12.06.2007 bez uvedenia dôvodov nebolo umožnené oboznámiť sa s dôkaznými materiálmi, ktoré tvoria podklad rozhodnutia, okrem protokolu o daňovej kontrole.

Súd sa podľa žalobcu rovnako nevysporiadal s jeho námietkami na doplnenie dokazovania, keď podľa žalobcu adekvátnym dôkazným prostriedkom na objasnenie, či došlo k fiktívnemu zdaniteľnému plneniu, mal byť podrobný výsluch konateľov, prípadne ďalších zamestnancov. Poukázal na právo účastníka konania mať možnosť vyjadriť sa a navrhovať dôkazy vo svoj prospech a aby jeho argumenty a návrhy boli brané do úvahy. Uviedol, že jedným z prvkov spravodlivého procesu (v zmysle čl. 6 Dohovoru) je to, že každý účastník musí zásadne mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ale aj zoznámiť sa s každým dokladom a pripomienkou predloženými správnym orgánom, za účelom ovplyvniť jeho rozhodnutie a vyjadriť sa k nim. Nič čo môže mať význam pre rozhodnutie správneho orgánu nesmie byť vylúčené z možnosti prerokovania stranami a to sa týka aj materiálov, ktoré nepredložili kontrolované daňové subjekty alebo ktoré si správny orgán obstaral sám alebo zaobstaral iným spôsobom (od policajných orgánov).

Žalobca namieta, že sa súd pri rozhodovaní o jeho žalobe sa mal problematikou zaoberať v širšom kontexte v súlade so Šiestou smernicou Rady z 17.05.1977 pod č. 77/388/EHS. Poukázal na nutnú aplikovateľnosť noriem a individuálnych právnych aktov ES, pričom odkázal na Rozsudok Európskeho súdneho dvora (ESD) z 12.01.2006 vo veci Optigen a Rozsudok ESD z 21.2.2006 vo veci Halifax a z nich vyplývajúce základné kritéria pri uplatňovaní mechanizmu vrátenia DPH, a to najmä objektívny princíp, daňovú neutralitu, legitimitu dôvery, proporcionalitu, právnu istotu, existenciu hospodárskej podstaty a rovnosť zaobchádzania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca nepovažuje názor súdu v napadnutom rozhodnutí za správny a má za to, že rozhodnutie nie je riadne odôvodnené, pretože sa súd nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré žalobca namietal. Rovnako namietol i nesprávnosť poučenia o možnosti dôvodov odvolania.

S poukazom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13. novembra 2008 z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (OSP) zrušil

a vrátil vec na ďalšie konanie. Súčasne žiadal uložiť žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že pokiaľ žalobca v odvolaní proti rozsudku uvádza totožné dôvody, aké uviedol v žalobe, odvoláva sa a zotrváva na svojom písomnom vyjadrení zo dňa 21.12.2008.

Ďalej uviedol, že povinnosť harmonizovať právnu úpravu daní vrátane DPH bola ku dňu nadobudnutia platnosti Zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii. Šiesta smernica, na ktorú odkazuje žalobca, ako aj ďalšie doplňujúce smernice Rady sú záväzné až v prevzatej forme do národného práva Slovenskej republiky, čo sa aj uskutočnilo zákonom č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (účinným od 1.5.2004, vstupom SR do EÚ). Týmto dňom sú záväzné aj rozsudky ESD. Štruktúra právnej úpravy DPH platná pred účinnosťou citovaného zákona nekorešpondovala so Šiestou smernicou, preto je námietka žalobcu, že sa súd pri rozhodovaní o žalobe mal problematikou zaoberať v širšom kontexte v súlade so Šiestou Smernicou Rady z 17.05.1977 č. 77/388/EHS a s poukazom na všeobecne záväzné normy komunitárneho práva ako aj konkrétne individuálne rozhodnutia ESD, neodôvodnená.

Čo sa týka nevysporiadania sa s námietkami žalobcu ohľadom doplnenia dokazovania a s tým súvisiaceho práva účastníka mať možnosť vyjadriť sa a navrhnovať dôkazy vo svoj prospech a práva na to, aby sa jeho návrhy a argumenty brali do úvahy, žalovaný uviedol, že konatelia spoločnosti, ktorí v čase kontroly vykonávali túto funkciu (Ing. J. A. do 07.11.2006, J. D. do 16.01.2007, G. S. od 08.01.2007) počas daňovej kontroly so správcom dane nespolupracovali a nepredložili správcovi požadované doklady preukazujúce, že náklady fakturované spoločnosťami S., s.r.o., J. N. – T. a A., s.r.o., boli vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov v zmysle § 24 ods. 1 zák. č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov. Žalobcovi bola dňa 16.03.2007 doručená výzva na prerokovanie protokolu o daňovej kontrole s upozornením, že do ôsmich pracovných dní sa môže vyjadriť k protokolu, ten sa však nevyjadril, ani sa nedostavil na jeho prerokovanie, čím sám nevyužil oprávnenie dané mu zákonom, na ktoré v žalobe poukazuje.

Žalovaný poukázal, že v daňovom konaní je dôkazné bremeno na daňovom subjekte, ako aj na zásadu voľného hodnotenia dôkazov a úplného zistenia skutkového stavu veci. Uviedol, že keďže si žalobca nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z § 29 ods. 8 zák.č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a nepreukázal vykonanie fakturovaných prác vyššie uvedenými dodávateľmi hodnovernými dôkazmi, správca dane využil svoje oprávnenie v zmysle § 16 citovaného zákona a vykonal dožiadanie prostredníctvom miestne príslušných správcov dane, ktorí preverovali u svojich daňových subjektov uskutočnenie zdaniteľného plnenia, vznik daňovej povinnosti, dožiadané daňové doklady a skutočnosti potrebné podľa § 14 cit. zákona, formou zápisnice.

Na podklade uvedených skutočností navrhol žalovaný, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/121/2007-64 ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP, v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil, keďže sa stotožnil s odôvodnením rozsudku v plnom rozsahu.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie dôvodov správnosti napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho aj súdneho spisu a nezistil, že by preskúmané rozhodnutie žalovaného bolo vydané v rozpore so zákonom. Správca dane, ako aj žalovaný, pri vydaní rozhodnutia vychádzali z ustanovení zákona č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov, v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu 31.12.2003.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov, miestna príslušnosť správcu dane sa riadi, ak tento zákon alebo osobitné predpisy neustanovujú inak, u právnickej osoby jej sídlom a u fyzickej osoby jej trvalým pobytom, inak miestom, kde sa obvykle zdržuje.

Podľa § 3 ods. 12 zák. č. 511/1992 Zb., ak dôjde u daňového subjektu k zmene miestnej príslušnosti, dovtedy príslušný správca dane vykoná len neodkladné úkony a odstúpi spisový materiál daňového subjektu za dobu, za ktorú dosiaľ nezaniklo právo daň vyrubiť a dodatočne vyrubiť, tomu správcovi dane, ktorý sa stal miestne príslušným. Za rovnaké obdobie sa pripojí k spisovému materiálu i výpis z osobného účtu daňového subjektu. K tomuto výpisu sa doklady nepripájajú. Ak sa vykonáva proti daňovému subjektu daňová exekúcia, oznámi doterajší správca dane osobám, u ktorých je vykonávaná, zmenu správcu dane s uvedením príslušného čísla účtu v banke. Už zaplatené preddavky a splátky dane sa novému správcovi neprevádzajú.

Podľa § 15 ods. 13 zák. č. 511/1992 Zb., daňová kontrola je ukončená dňom doručenia protokolu o daňovej kontrole kontrolovanému daňovému subjektu podľa odseku 10. Týmto dňom sa začína vyrubovacie konanie (§ 44). Doručenie protokolu o daňovej kontrole

sa považuje za úkon smerujúci na vyrubenie dane (§ 45 ods. 2).

Podľa § 22 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb., daňový subjekt je oprávnený nazeráť do spisov týkajúcich sa jeho daňových povinností, s výnimkou spisov uvedených v odseku 2. Správca dane je povinný o každom nazretí do spisu vyhotoviť úradný záznam.

Podľa § 22 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb., daňový subjekt nie je oprávnený nazeráť do úradnej korešpondencie určenej pre nadriadené orgány, do registra, do pomôcok, zápisov a rozhodnutí slúžiacich výlučne pre potreby správcu dane a ďalších podkladov, do ktorých sa nesmie umožniť nazeranie s ohľadom na povinnosť zachovať v tajnosti pomery iných daňovníkov.

Podľa § 29 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb., dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb., správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb., *daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.*

Podľa § 23 ods. 1 zák. č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov, základom dane je rozdiel medzi príjmami s výnimkou príjmov, ktoré nie sú predmetom dane, príjmov oslobodených od dane a daňovými výdavkami (§ 24), a to pri rešpektovaní ich vecnej a časovej súvislosti v danom zdaňovacom období. Ak daňové výdavky presahujú príjmy, rozdiel je daňovou stratou.

Podľa § 23 ods. 3 zák. č. 366/1999 Z.z., hospodársky výsledok alebo rozdiel medzi príjmami a výdavkami podľa odseku 2 pri zisťovaní základu dane sa

- a) zvýši o sumy, ktoré nemožno podľa tohto zákona zahrnúť do daňových výdavkov alebo ktoré do daňových výdavkov boli zahrnuté v nesprávnej výške,
- b) zvýši o sumy, ktoré neoprávnene skrátili príjmy,
- c) zvýši o sumy podľa § 24 ods. 3, ak neboli zaplatené do konca mesiaca nasledujúceho po zdaňovacom období, v ktorom sa o platbe účtovalo, ak ide o daňovníka, ktorý účtuje v sústave podvojného účtovníctva,
- d) zvýši o sumy, ktoré neboli zaplatené a zníži o sumy, ktoré neboli prijaté do konca zdaňovacieho obdobia, ak ide o sumy podľa odseku 16,
- e) zníži o sumy podľa § 24 ods. 3, ktoré neboli zaplatené do konca mesiaca nasledujúceho po zdaňovacom období, v ktorom sa o platbe účtovalo, v tom zdaňovacom období, v ktorom k takémuto zaplateniu došlo,

- f) zníži o sumy, ktoré boli zaplatené a zvýši o sumy, ktoré boli prijaté, ak ide o sumy podľa odseku 16, a to v zdaňovacom období, v ktorom k úhrade došlo,
- g) zníži o sumy, ktoré neboli prijaté do konca zdaňovacieho obdobia, ak ide o sumy podľa § 24 ods. 3, a zvýši o tieto sumy v tom zdaňovacom období, v ktorom k úhrade došlo.

Podľa § 24 ods. 1 zák. č. 366/1999 Z.z., daňovým výdavkom je výdavok (náklad) daňovníkom preukázateľne vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, zaúčtovaný v účtovníctve 5) daňovníka alebo evidovaný v evidencii daňovníka podľa § 9 ods. 4. Ak výšku výdavku (nákladu) limituje osobitný predpis, 85) preukázaný výdavok (náklad) možno zahrnúť do daňových výdavkov najviac do výšky tohto limitu. Ak výšku výdavku (nákladu) limituje tento zákon, preukázaný výdavok (náklad) možno zahrnúť do daňových výdavkov len v rozsahu a za podmienok ustanovených v tomto zákone.

Dokazovanie vykonané správcou dane ako i žalovaným, považuje odvolací súd za dostatočné. V tomto prípade podľa názoru odvolacieho súdu žalobca nepreukázal, že by plnenia vyúčtované v sporných faktúrach boli žalobcom od dodávateľov uvedených na dokladoch skutočne prijaté a kedy. Neobstojí len tvrdenie daňového subjektu – žalobcu, že predmetné služby boli prijaté. Rovnako ani skutočnosť, že doklad je riadne zaúčtovaný v účtovníctve kontrolovaného daňovníka, nie je dostačujúcim dôkazom toho, že výdavky boli do základu dane zahrnuté oprávnené. Návrhy na doplnenie dokazovania predkladané žalobcom a s tým súvisiaceho práva účastníka mať možnosť vyjadriť sa a navrhovať dôkazy vo svoj prospech a práva na to, aby sa jeho návrhy a argumenty brali do úvahy odvolací súd konštatuje, že konatelia spoločnosti, ktorí v čase kontroly vykonávali túto funkciu (Ing. J. A. do 07.11.2006, J. D. do 16.01.2007, G. S. od 08.01.2007) počas daňovej kontroly so správcou dane nespolupracovali a nepredložili správcou požadované doklady preukazujúce, že náklady fakturované spoločnosťami S., s.r.o., J. N. – T. a A., s.r.o., boli vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov v zmysle § 24 ods. 1 zák. č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov

Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že dňa 16.03.2007 prevzal právny zástupca žalobcu JUDr. R. B. výzvu na vyjadrenie sa k protokolu o výsledku zistenia z daňovej kontroly u žalobcu č.801/320/17566/07/Bart zo dňa 14.03.2007. K protokolu sa žalobca nevyjadril. Podľa názoru odvolacieho súdu nič nebránilo žalobcovi, aby v priebehu daňového konania v súlade s § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. preukázal realizáciu sporného plnenia. Skutkový stav veci tak, ako bol zistený správcou dane ako aj žalovaným preukázal, že sporné plnenia dodávateľa žalobcu nezrealizovali.

S poukazom na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je vecne správny, z tohto dôvodu ho potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP, keďže neboli zistené skutočnosti vedúce k záveru, že by správca dane, či žalovaný vydali nezákonné rozhodnutie a odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku krajského súdu stotožnil. K námietkam odvolateľa týkajúcich sa DPH vo vzťahu k Šiestej smernici ako aj k judikatúre ESD, sa odvolací súd

nevyjadril, keďže napadnutý rozsudok ako aj preskúmané rozhodnutia boli vydané vo veci dane z príjmov a nie dane z pridanej hodnoty a preto uvedené odvolacie dôvody súd považuje za irelevantné.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c veta prvá OSP a § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 05. novembra 2009

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková